

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pastorale Missionariorvm

Verjuys, Jean-Baptiste

Antverpiæ, 1682

6. De satisfactione pro gravibus peccatis injungendâ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41565

apud alium Sacerdotem, quàm cum minorⁱ pudore apud suum complicem se exponere periculo invaliditatis pœnitentiæ & sacrilegii.

Tandem etiam longâ experienciâ comper- tum est ferè omnes similes confessiones tan- dem factas esse sacrilegas, novis carnis titilla- tionibus & pollutionibus fuisse fœdatis in ipso actu confessionis: & sic plurimis annis aliquos in sacrilegæ libidinis cæno se volutasse, ex malitiâ Confessariorum & pœnitentium sim- plicitate aut simili libidine, quod quàm sit abominandum, non est qui facilè non perpen- dat.

ARTICULUS VI.

De satisfactione in confessione pro gravi- bus peccatis injungendâ.

Concil. Trident. sess. 14. de Pœnit. c. 8. graviter circa satisfactionem injungen- dam monet Confessarios his verbis: *Debent Sacerdotes Domini quantum spiritus & pru- dentia suggererit, pro qualitate criminum, & pœnitentium facultate salutare & convenientes satisfactiones injungere, ne si fortè peccatis con- veant, & indulgentiùs cum pœnitentibus agant, levissima quædam opera pro gravissimis delictis injungendo, alienorum peccatorum participes effi-*

efficiantur. Habeant autem præ oculis ut satisfactio quam imponunt, non sit tantum ad novæ vitæ custodiam, & infirmitatis medicamentum, sed etiam ad præteritorum peccatorum vindictam & castigationem, &c. Ad quæ verba bene attendant, & cum timore perpendant omnes Confessarii, ne alienorum peccatorum participes efficiantur. Et ne sæpius cum Propheta clamare debeant: *Ab alienis parce servo tuo.* Quod omnes animarum curam habentes debet detertere.

Quales autem olim in Ecclesiâ impositæ fuerint peccantibus penitentia, videri potest in jure Canonico: c. *Qui pejerat* Et c. *Qui compulsus*, ubi per juro statuitur ut quadraginta diebus in pane & aquâ pœniteat, præter similes abstinentias & alias pœnitentias per septem sequentes annos. Et in Conc. Ancyrano celebrato anno 308. c. 16. Aliquibus statuitur tempus pœnitentiæ ad 15. annos, aliis ad 20. aliis etiam ad 25. imò aliquibus usque ad finem vitæ. Item cap. 20. imponitur adulteris pœnitentia septem annorum. Et cap. 22. homicidis voluntariis usque ad finem vitæ Vide Caranza in sum. Concil. pag. 26. & sequent.

Concil. Elibert. quod erat Provinciale circa tempora Sylvestri primi, similes statuit pœnitentias c. 7. *Si quis fidelis post lapsum mœchia, post tempora constituta, actâ penitentiâ denuò fuerit fornicatus, placuit eum nec in sine habere Communionem.* Videatur etiam cap. 12. de mulie-

DE PÆNITENTIA. 377

mulieribus quæ lenocinium fecerint. Et c. 13. de Virginibus Deo Sacratis. Et cap. 14. de Virginibus sæcularibus si mœchatæ fuerint. Carança ubi sup p. 39.

In Conc Niceno 1. Sub Sylvestro Can. 11. Negantibus fidē imponuntur decem anni pœnitentiæ, aut pauciores, prout levius vel gravius delinquerent. Ita similiter in aliis Conciliis.

Modus autem quo hæc pœnitentia fiebat regulariter septem annis, hic erat: Toto illo tempore sequestrabantur pœnitentes à communione. Insuper & jejuniis & abstinentiis in cinere & cilicio vacabant, & publicè in Ecclesiâ lamentabiliter comparebant. Moderatio tamen relinquebatur Episcopis facienda secundum signa doloris & humilitatis. Quarum pœnitentiarum ab omni antiquitate in Ecclesiâ plurima sunt exempla & testimonia.

Fateor quod publicæ illæ pœnitentiæ correspondebant publicis peccatis, inde tamen colligi potest, quales pro foro secreto Sacramenti statui deberent, si rigori primitivæ Ecclesiæ Confessarii se conformarent. Sed partim ex nimia ipsorum indulgentiâ, & partim ex infirmitate temporum nostrorum factum est, ut nimis remittatur antiqua illa severitas satisfactionum. Uti bene notat noster Petrus à Soto tractatu utilissimo de Institut. Sacerd. tit. de Sacramentali satisfactione lect. 2. Olim enim dum ferveret charitas fidelium, etiam illi qui ex fragilitate labebantur in peccatum,

catum, ferventiori dolore convertebantur, & nullam satis gravem pœnitentiam existimabant, ut pro gravitate peccati satisfacerent; satis benignè secum agi arbitrantur, quod vel sic multò graviores purgatorii pœnas, (omnes præsentis vitæ pœnitentias longè excedentes) possent evadere, aut saltem diminuere. Modò verò frigescente omninò charitate condescendit Ecclesia pœnitentium infirmitati, mavult enim modicâ impositâ pœnitentiâ reliquum divino iudicio in purgatorio relinquere, ubi amplius peccari non poterit, quàm per rigidioris satisfactionem hic subeundam, à Sacramento Pœnitentiæ abstrahere.

Saveant tamen Confessarii ne nimiam indulgentiâ ex humano respectu, dum parcunt aliis, imponendo leviores pœnitentias, sibi noceant, & monente Concilio Trid. alienorum peccatorum fiant participes.

Missionarii autem non facillè iudicent mitius cum fidelibus in illis partibus esse agendum; ne ibi hæretici, qui omnia indagant, ut undequaque suum venenum exsugant, sicut olim improbabant nimiam in recipiendis pœnitentibus severitatem, modò irrideant nimiam ad satisfaciendum pro gravibus peccatis pœnitentiæ levitatem. Imo timendum est illam tantam antiquæ Ecclesiæ relaxationem potius provenisse ex humano respectu, & adulatione Sacerdotum, quàm ex ipsorum

fide

D
fidelium
enim
illis p
in Co
dum l
in hoc
ciendu
opera
ctoria
sunt m

Quali

P Ra
fa
beant e
Trid. ex
quiri
torum
non po
Pulc
4. dist. r
ubi sic
& ad p
satio fit
per eam.

fidelium pœnitentium infirmitate. Ipsimet enim non rarò scandalizantur, maximè in illis partibus, dum non inveniunt debitam in Confessariis ad corripiendum & puniendum libertatem. Certum est autem quod vel in hoc sæculo, vel in futuro adæquatè satisfaciendum sit; minori autem hïc solvitur per opera quæ simul sunt meritoria & satisfactoria, quàm in purgatoriis pœnis quæ non sunt meritoria.

ARTICULUS VII.

Qualia opera pro satisfactione Sacramentali sint imponenda?

PRæter omne dubium est, quod opera satisfactionis in confessione injungenda debeant esse pœnalia, quod in primis à Concil. Trid. exprimitur loco supra citato, dum requirit satisfactionem ad præteritorum peccatorum vindictam, & castigationem. Quæ non potest esse nisi per opera pœnalia.

Pulchram etiam rationem habet S. Th. in 4. dist. 15. & refertur in supplemento q 15. a. 1 ubi sic discurrit: *Satisfactio respectum habet, & ad præteritam offensam, pro quâ recompensatio fit, & etiam ad futuram culpam, à qua per eam præservamur: & quantum ad utrum-*

R

que